

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **I. M.** (dříve V.), narozena X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2025, č. j. MV-151388-5/SO-2025,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2025, č. j. MV-151388-5/SO-2025, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 8. 2025, č. j. OAM-18466-7/TP-2025. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podané dle § 87h odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby rekapitulovala průběh správního řízení.
 3. V další části žaloby namítala, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s argumentací, kterou ve správním řízení uplatnila, v důsledku čehož posoudil věc nesprávně. Žalobkyně je přesvědčena, že ve správním řízení prokázala, že není schopna z důvodů na její vůli nezávislých si v současnosti opatřit cestovní doklad Ruské federace. Velvyslanectví Ruské federace v Praze (dále obvykle jen „ambasáda“) nezákonně odmítá vydat žalobkyni cestovní doklad a žalobkyně se neodvažuje cesty do Ruské federace kvůli bezpečnosti a nejistotě povolení k návratu do České republiky. Ruská federace se dle žalobkyně o své občany žijící v zahraničí dlouhodobě nestará a přistupuje k nim diskriminačně.
 4. Dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval, že cestovní pas lze získat stejným způsobem jako u neplatného dokladu, a že podmínkou je předložení osvědčení o registraci státního občanství, o které lze požádat na území České republiky, což je prý žalovanému známo z úřední činnosti. K tomu žalobkyně namítala, že žalovaný neuvádí žádný konkrétní zdroj ani příklad této informace. Dle žalobkyně žádný právní předpis Ruské federace takový postup nenařizuje. Dle žalobkyně žalovaný přehlíží, že v jejím případě žádný postup nefungoval a žalobkyně se marně snaží získat nějaký termín pro podání žádosti, přičemž ambasáda jí první žádost o pas zamítla ze smyšlených důvodů a následně s ní přestala komunikovat.
 5. K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že z předložených dokladů nelze dovodit, že po uhrazení dluhu vůči Ruské federaci by nebylo možné žalobkyni cestovní doklad vydat, žalobkyně namítala, že žalovaný přehlíží, že tvrzený dluh, kvůli kterému byla žádost o cestovní pas zamítnuta, je zástupným důvodem. Závěr žalovaného o možnosti žalobkyně získat cestovní pas Ruské federace tak žalobkyně považuje za nepodložený. Dle žalobkyně ruská strana tvrdí, že žalobkyně dluží cca 150 000 rublů za nezaplacené odvody od roku 2001. Dle žalobkyně pokud by takový dluh existoval, nemohla by žalobkyně podle platných ruských zákonů z Ruska vycestovat, ani uzavřít manželství v jiné zemi (k čemuž souhlas z ruské strany získala a také to udělala, právě v době, kdy už dluh podle ruské strany měl existovat). Žalobkyně upozornila, že podle ruského zákona č. 114-FZ ze dne 15. 8. 1996, o výjezdu z Ruské Federace a vstupu do Ruské federace, (dále jen „zákon č. 114-FZ“) může být právo ruského občana opustit Ruskou federaci dočasně omezeno, pokud má dluh, ale musí být splněny další podmínky, které žalobkyně podrobně specifikovala. Pouhá existence dluhu není dle žalobkyně důvodem k zákazu opuštění Ruské federace občany, přičemž se žalobkyni nebylo vedeno žádné řízení, ve kterém by byl dluh vyměřen. Žalobkyně podotkla, že podle sdělení Ministerstva financí Ruské federace ze dne 16. 8. 2023 činil údajný dluh žalobkyně na odvodech jen za roky 2017 a 2018, tedy ještě před prvním opuštěním Ruské federace žalobkyní, částku 32 385 rublů, tedy byla překročena tolerance (30 000 rublů na jiných pohledávkách). Jelikož žalobkyně od roku 2019 opakovaně opustila Ruskou federaci a v roce 2022 jí byl dán souhlas s uzavřením manželství, je dle žalobkyně zřejmé, že žádný dluh neměla a nemá, přičemž ambasáda ho nyní používá účelově, aby zdůvodnila, proč jí pas nechce vydat.
 6. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný se nezabýval její argumentací, že jí nebylo umožněno podání žádosti o cestovní pas na ambasádě a že s ní posléze ambasáda přestala komunikovat úplně. Místo toho dle žalobkyně žalovaný tvrdí, že lze pas získat po předložení registrace občanství. To ale vůbec není obtíž žalobkyně, která ani tento problém nezmiňovala.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podstata dle žalobkyně spočívá v tom, že jí ambasáda nejprve žádost o cestovní pas zamítla ze smyšlených důvodů a následně zcela odmítá další žádost přijmout. Podle žalobkyně tak jsou závěry žalovaného nepodložené, nemají oporu ve správním spise a napadené rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že žalovaný (i správní orgán prvního stupně) měl uznat, že nemůže z důvodů na její vůli nezávislých získat cestovní doklad a měl postupovat v souladu s dostupnou judikaturou. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, kdy žalobkyně je v obdobné situaci. Správní orgány bezpečně znají totožnost žalobkyně a z doloženého ruského pasu žalobkyně mohou zjistit splnění podmínky nepřetržitosti pobytu. Veškeré skutečnosti, které by měl správními orgány vyžadovaný cestovní doklad prokázat, mohou správní orgány zjistit jiným způsobem. Tím je dle žalobkyně splněna podmínka uvedeného judikátu pro prominutí předložení cestovního dokladu.
8. K odůvodnění napadeného rozhodnutí, které neshledalo důvod pro spojení předmětného správního řízení o vydání povolení k trvalému pobytu s řízením o vydání cestovního průkazu totožnosti, žalobkyně namítala, že spojení řízení navrhla jednak proto, že se obě týkají žalobkyně a věcně spolu souvisejí, a dále proto, že klíčová je v obou řízeních otázka, jestli si žalobkyně (ne)může opatřit ruský cestovní doklad z důvodů na její vůli nezávislých. Dle žalobkyně všechny podklady prokazují, že nemůže získat cestovní doklad nezávisle na její vůli, a proto správní orgány pochybily, když ke spojení obou řízení nepřistoupily, neboť tím v podstatě znemožnily prokázání této skutečnosti.
9. Žalobkyně nesouhlasila dále s odůvodněním napadeného rozhodnutí stran jeho přiměřenosti. Žalobkyně upozornila, že v odvolání poměrně jasně vysvětlila, čeho se obává. K tomu se však žalovaný v podstatě nevyjádřil. Žalobkyně odkázala na nedávný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, dle kterého i v případě zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu, je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný však tímto způsobem dle žalobkyně nepostupoval, když jediným kritériem přiměřenosti rozhodnutí pro něj byla oprávněnost pobytu. Přitom je však dle žalobkyně zřejmé, že oprávněnost pobytu jí skončí s platností přechodného pobytu. Žalobkyně je tak de facto trestána za to, že se snaží problém řešit včas v době, kdy má platné pobytové oprávnění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
11. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že by si nemohla opatřit cestovní doklad z důvodů na její vůli nezávislých. Z dosud předložených dokladů naopak dle žalovaného vyplývá, že nevydání cestovního dokladu, resp. dočasné omezení možnosti vycestování, představuje opatření orgánů Ruské federace směřující k zajištění úhrady závazků žalobkyně vůči jejímu domovskému státu. Žalobkyně přitom odmítá odstranit překážku bránící vydání cestovního dokladu, spočívající v úhradě tohoto dluhu.
12. Žalovaný doplnil, že z potvrzení Velvyslanectví Ruské federace ze dne 29. 2. 2022 vyplývá pouze skutečnost, že nebyly shledány žádné překážky k uzavření manželství žalobkyně s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

panem I. M. Toto potvrzení však dle žalovaného neosvědčuje žádné jiné skutečnosti, zejména nikoli nemožnost vydání cestovního dokladu. Naopak z dosavadních podkladů dle žalovaného vyplývá, že podmínkou vydání nového cestovního dokladu Ruské federace je úhrada dluhu, který Ruská federace vůči žalobkyni eviduje.

13. Žalovaný navrhl, aby soud odmítl žalobu jako opožděnou, neboť napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 11. 11. 2025, přičemž žalobkyně podala žalobu až dne 15. 12. 2025, tedy po uplynutí zákonné lhůty dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Další vyjádření žalobkyně

14. Žalobkyně v replice ze dne 3. 2. 2026 upozornila, že žalobu podala k poštovní přepravě dne 11. 12. 2025, což doložila podacím lístkem.
15. Dále sdělila, že věc řešila i s ombudsmanem, přičemž odpověď jeho zástupce JUDr. Víta Alexandera Schorma ze dne 8. 1. 2026 podporuje její žalobní argumentaci a soud by k tomu měl přihlédnout.
16. Žalobkyně upozornila, že pobývá na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu do 19. 5. 2026. Před jeho vypršením ale musí buď požádat o prodloužení nebo o trvalý pobyt, přičemž v obou případech je nutné předložit cestovní doklad, který ale nemůže získat. Pokud by soud rozhodl o podané žalobě (a druhé žalobě ohledně vydání cestovního průkazu totožnosti) až po datu 19. 5. 2026, tak žalobkyni hrozí, že se na území České republiky bude nacházet bez povolení k pobytu, kdy jí může být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud by odcestovala do Ruska věc řešit, tak jí hrozí, že by se nemohla vrátit zpět za svým manželem. Dlouhodobé odloučení od manžela považuje za významný zásah do rodinného života. Proto žalobkyně požádala o přednostní projednání věci.
17. Podáním ze dne 9. 2. 2026 žalobkyně doplnila své důkazní návrhy, k čemuž uvedla, že se průběžně snaží získat termín k podání žádosti na webových stránkách ambasády, k čemuž doložila screenshoty z webu za období od 12. 12. 2025 do 20. 1. 2026. Upozornila, že situaci se snažila řešit i přes konzula a velvyslance.

Další vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření ze dne 6. 2. 2026 uvedl, že z doložených podkladů ze strany žalobkyně vyplývá, že Velvyslanectví Ruské federace jí sdělilo postup k odstranění vytčených vad, aby si následně mohla požádat o vydání cestovního dokladu (sdělení ze dne 30. 5. 2023). Dle žalovaného však žalobkyně primárně odmítá uhradit dluh, který jí vznikl vůči Ruské federaci.
19. Žalovaný upozornil, že žalobkyně má platné povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Zneplatnění či skončení platnosti průkazu o povolení k pobytu má v případě žalobkyně pouze deklaratorní charakter a nemá samo o sobě vliv na existenci pobytového oprávnění, které žalobkyně nemá časově omezeno.
20. Dále žalovaný ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí podotkl, že případné komplikace ohledně rodinného života žalobkyně více rozepsala až v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

21. O žalobě soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. S ohledem na žalovaným namítané opožděné podání žaloby soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 11. 11. 2025, jak správně uvedl žalovaný. Žalobu bylo možné podat do 30 dnů, přičemž poslední den lhůty připadl na čtvrtek 11. 12. 2025. Žalobkyně podala žalobu k poštovní přepravě dne 11. 12. 2025, tedy v poslední den lhůty (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Tyto skutečnosti soud ověřil z podacího lístku doloženého žalobkyní i z trasování zásilky dostupném na internetu. Žaloba tedy byla podána včas.
24. Žaloba není důvodná.
25. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro zastavení řízení o její žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a zda správní orgán prvního stupně měl spojit řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu a řízení o žádosti žalobkyně o vydání cestovního průkazu totožnosti ke společnému projednání.
26. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 26. 6. 2025 žádost o povolení k trvalému pobytu. Ke své žádosti připojila mj. originál svého ruského cestovního pasu (na jméno a příjmení I. V.) s vyznačenou platností od 17. 10. 2017 do 17. 10. 2027 a vlepeným vízem pro státy Schengenu, ze kterého si správní orgán prvního stupně pořídil fotokopii a založil ji do správního spisu. Dále žalobkyně předložila oddací list vydaný Městským úřadem Dubí, ze kterého plyne, že žalobkyně I. A. V., rozená I., uzavřela dne 24. 9. 2022 před zmíněným úřadem manželství s I. M., přičemž se s manželem dohodli, že žalobkyně bude mít příjmení M. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 17. 7. 2025 vyzval žalobkyni k odstranění vad podané žádosti. Konkrétně žalobkyni vyzval k předložení platného cestovního dokladu se správným údajem o jejím novém příjmení (M.), které přijala dle oddacího listu. Zároveň správní orgán prvního stupně poučil žalobkyni o tom, že pokud nedoloží chybějící náležitost žádosti ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení této výzvy, bude řízení o její žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Žalobkyně se k výzvě vyjádřila dne 6. 8. 2025, přičemž uvedla, že žádá správní orgán prvního stupně o spojení řízení o vydání povolení k trvalému pobytu s řízením o vydání cestovního průkazu totožnosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, upozornila na možné řešení situace tím, že správní orgán nebude trvat na předložení platného cestovního dokladu s příjmením M. Upozornila na procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

past, do které se dostala, kdy není schopna si cestovní pas opatřit řádným způsobem prostřednictvím ambasády.

27. Posléze přípisem ze dne 25. 8. 2025 správní orgán prvního stupně sdělil žalobkyni, že neshledal důvody ke spojení obou věcí. Následně správní orgán prvního stupně zažurnalizoval do správního spisu své rozhodnutí ze dne 25. 8. 2025, č. j. OAM-54439-10/CD-2025, kterým byla žádost žalobkyně o vydání cestovního průkazu totožnosti zamítnuta pro nesplnění podmínek uvedených v § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne 25. 8. 2025 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ve věci trvalého pobytu, kterým bylo řízení zastaveno s odůvodněním, že žalobkyně k žádosti přiložila cestovní doklad, který již pozbyl platnosti, a nevyhověla výzvě k odstranění vad žádosti předložením platného cestovního dokladu. Dne 15. 9. 2025 žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které doplnila podáním ze dne 19. 9. 2025, přičemž namítala v podstatě totéž, co následně v podané žalobě. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
28. Podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2 na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu.
29. Podle § 87i odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit cestovní doklad.
30. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
31. Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
32. Soud uvádí, že v projednávané věci se jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobkyně. V rámci tohoto řízení ležela primární povinnost jednat aktivně právě na ní. Uvedené mimo jiné znamená povinnost předkládat doklady, jejichž předložení jí ukládá zákon (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36).
33. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobkyně v daném případě podala svou žádost o povolení k trvalému pobytu, přičemž však žádost neobsahovala všechny náležitosti stanovené zákonem. Žalobkyně k ní nepřipojila platný cestovní doklad. Podle § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců cestovní doklad se pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, jestliže obsahuje nesprávné údaje. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že cestovní pas Ruské federace předložený žalobkyní ve správním řízení byl neplatný, protože obsahoval dřívější příjmení žalobkyně (V.), ačkoli žalobkyně uzavřením manželství pozbyla příjmení V. a získala příjmení M. S uvedeným soud souhlasí. Správní orgán prvního stupně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobkyni k odstranění vady žádosti a poskytl jí k tomu dostatečnou lhůtu 30 dnů od doručení výzvy a poučení o negativních důsledcích neodstranění specifikovaných nedostatků podané žádosti. Žalobkyně reagovala žádostí o spojení obou řízení ke společnému projednání, resp. upuštění od požadavku předložit ruský cestovní pas s novým příjmením Matoušková. Žalobkyně tedy výzvě správního orgánu prvního stupně nevyhověla.

34. Soud se následně s přihlédnutím k žalobním námitkám zabýval tím, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí postupoval správně, když aproboval postup správního orgánu prvního stupně, který přistoupil k zastavení řízení pro nedoložení cestovního dokladu s novým příjmením žalobkyně.
35. V souvislosti s tím soud poukazuje na žalobkyni již ve správním řízení zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2022, č. j. 43 A 63/2021-58, ve kterém soud dospěl k závěru, že *„správní orgány musí účastníkovi umožnit únik z procesní pasti vzájemné podmíněnosti současně vedených řízení [např. řízení o žádosti o přiznání trvalého pobytu podle § 66 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ke které je podle § 70 odst. 2 písm. b) téhož zákona nutno předložit cestovní doklad, a řízení o žádosti o vydání cestovního dokladu ve formě cizineckého pasu, které je podle § 113 odst. 6 písm. a) citovaného zákona naopak podmíněno trvalým pobytem žadatele], např. prostřednictvím spojení řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu, zejména pokud se účastník do procesní pasti dostal byť i jen zčásti v důsledku předchozího nezákonného postupu správních orgánů a sám se určitého nápravného postupu správních orgánů dožaduje. Nepostupují-li za těchto okolností způsobem, kterého se domáhá účastník, je jejich povinností to řádně odůvodnit, například i představením jiných možností, které se účastníkovi reálně nabízí; vždy však musí zkoumat, zda je taková možnost pro účastníka v jeho situaci vhodná a efektivní.“* Jako relevantní se jeví zdejšímu soudu i rovněž žalobkyni již ve správním řízení zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, ve kterém byla nastíněna možnost prolomení zákonného požadavku na předložení platného cestovního dokladu. Zdejší soud však připomíná, že oba judikáty vycházejí z nutnosti posouzení konkrétních okolností případu. Dle názoru soudu žalovaný v tomto duchu postupoval a dospěl ke správnému závěru, že správní orgán prvního stupně rozhodl správně, když řízení o povolení k trvalému pobytu zastavil pro nedoložení platného cestovního dokladu.
36. K žalobní námitce, že žalobkyně prokázala ve správním řízení, že není schopna z důvodů na její vůli nezávislých si opatřit cestovní doklad Ruské federace, a že předložila všechny jí dostupné důkazy, soud uvádí, že obsahově obdobnou námitkou se zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„skutečnost, že Velvyslanectví Ruské federace vystavilo odvolatelce potvrzení o tom, že se může provdat, jelikož neexistuje překážka dřívějšího sňatku, neprokazuje že neměla či nemá žádné závazky v zemi původu či vůči Ruské federaci. (...) Z doloženého dokladu do řízení o vydání cestovního průkazu totožnosti vyplývá, že jí Ruská federace odmítá vydat doklad z důvodu exekučního řízení za účelem vymožení pohledávky. Pokud tedy odvolatelka, jakžto občanka Ruské federace, má vůči své vlasti stále neuhrazené pohledávky, jeví se nevydání nového cestovního dokladu, resp. rozhodnutí o dočasném omezení vycestování odvolatelky z Ruské federace, jako opatření státu vedoucí k zajištění úhrady těchto pohledávek a nelze je proto dávat do souvislosti s jinými událostmi, které nejsou podloženy ze strany odvolatelky ani blíže specifikované. Skutečnost, že opustila území Ruské federace legálně neznamená, že již v době opuštění území neměla nějaký dluh, případně dluh vznikl v době, kdy odvolatelka v Ruské Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

federaci již nepobývala (např. u nedoplatek na pojistném na důchodovém či zdravotním pojištění). Odvolatelka v řízení neprokázala, že by se nacházela v situaci, kdy by si nemohla platný cestovní doklad opatřit.“ Soud s posouzením žalovaného souhlasí. Žalobkyně ve správním řízení tvrdila a předkládala doklady, že jí ruská ambasáda odmítla vydat cestovní pas s novým příjmením z důvodu údajného dluhu na odvodech ve výši cca 150 000 rublů. Dokumenty k této záležitosti předkládala nejen v nyní posuzovaném správním řízení, nýbrž i v souvisejícím správním řízení o vydání cestovního průkazu totožnosti a v předchozích správních řízeních. Rovněž v žalobě tvrdí žalobkyně, že ambasáda jí odmítla cestovní pas s novým příjmením vydat a posléze s ní ambasáda přestala komunikovat. Dle názoru soudu však nemůže žalobkyně prvotní argumentaci ambasády o existenci dluhu odmítnout jen tím, že s ní nebylo žádné řízení ohledně odvodů vedeno a že se jedná o smyšlený dluh. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že potvrzení Ruské federace, že se může žalobkyně provdat, není důkazem o bezdlužnosti žalobkyně. Obdobně soud konstatuje, že pokud se žalobkyni dařilo v minulosti opakovaně vycestovat z Ruské federace v době, kdy již měl existovat dluh na odvodech, není tím rozhodně prokázáno, že by žalobkyně v té době žádný dluh neměla, a že se tudíž jedná o smyšlený dluh vytvořený dodatečně.

37. Soud sice nemůže jednoznačně vyloučit variantu tvrzenou žalobkyní, že se jedná o smyšlený dluh, ovšem jedná se o variantu ze strany žalobkyně zcela nepodloženou, jak správně připomněl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Byť Ruskou federaci nelze považovat za standardní demokracii, funguje tam soustava správních orgánů obdobně jako v jiných státech. Pokud by se mělo jednat o smyšlený dluh, muselo by zřejmě dojít ke komplotu mezi vícero orgány státní správy Ruské federace (ministerstvo financí, orgán řešící placení odvodů, exekuční orgány apod.), což by snad mohlo nastat v případě politicky nepohodlné osoby, což však není případ žalobkyně, která není politickým uprchlíkem a z jejích podání nevyplývají jakékoli problémy se státními úřady v Ruské federaci. Pokud by se jednalo pouze o aktivitu ambasády, která by si sama bez součinnosti s jinými orgány Ruské federace, vymyslela uvedený dluh, pak by žalobkyně mohla od příslušných orgánů (např. orgán zabývající se odvody) získat potvrzení o bezdlužnosti.
38. Žalobkyně poukazovala na zákon č. 114-FZ, dle kterého může být právo ruského občana opustit Ruskou federaci dočasně omezeno, pokud má dluh, ale musí být splněny další podmínky. K tomu soud podotýká, že tento zákon v článku 15 stanoví důvody, pro které je možno dočasně omezit právo občana Ruské federace opustit Ruskou federaci. Jedná se však vždy o možnost nikoli povinnost omezit právo opustit Ruskou federaci. Již z tohoto je zřejmé, že skutečnost, že se žalobkyni podařilo vycestovat z území Ruské federace neznamená bez dalšího, že v době vycestování žádný dluh vůči Ruské federaci neměla. V navazujících článcích 16 a 17 zmíněného zákona jsou upraveny procesní postupy, kdy je možno se bránit proti rozhodnutí o omezení práva opustit Ruskou federaci podáním odvolání a posléze přichází v úvahu přezkoumání soudem. Zmíněná zákonná ustanovení, pokud jde o omezení dlužníků opustit území Ruské federace odkazují na zákon č. 229-FZ ze dne 2. října 2007, o exekučním řízení, kde v článku 67 je uvedeno, že soudní vykonavatel může na žádost žalobce nebo z vlastního podnětu vydat rozhodnutí o dočasném omezení vycestování dlužníka z Ruské federace, přičemž jsou zmiňovány hranice dluhu např. u výživného min. 10 000 rublů a u jiných pohledávek min. 30 000 rublů, kdy od těchto hranic přichází v úvahu omezení dlužníka opustit Ruskou federaci. Oba zmíněné zákony jsou soudu známy z úřední činnosti. Uvedenou finanční hranici 30 000 rublů uváděla žalobkyně v žalobě s tím, že dluh přesahující 30 000 rublů měla již na odvodech za roky 2017 a 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z čehož dovozovala, že se jedná o dodatečně smyšlený dluh, neboť po roce 2018 opakovaně opouštěla a vracela se do Ruské federace. Soud k tomu uvádí, že i v případě postupu soudního vykonavatele se jedná o možnost omezit dlužníka v právu opustit Ruskou federaci. Pokud však nebylo vydáno žádné rozhodnutí ohledně omezení žalobkyně v možnosti opustit Ruskou federaci, tak pochopitelně nikdo žalobkyni v letech 2019 a 2020 v opuštění Ruské federace nebránil.

39. Dle názoru soudu za situace, kdy žalobkyně se prostřednictvím ambasády, resp. Ministerstva financí Ruské federace dozvěděla o dluhu vůči Ruské federaci na odvodech, mohla a měla začít tuto situaci řešit s příslušnými úřady ruské federace ať už korespondenčně či osobně u příslušného orgánu v Ruské federaci. Z e-mailu ambasády ze dne 30. 5. 2023, adresovaného žalobkyni, jež je součástí správního spisu, plyne, že ambasáda upozornila žalobkyni na možnost opětovného podání žádosti o vydání ruského cestovního pasu. Zároveň ambasáda upozornila žalobkyni, že *„pro upřesnění příčin zamítnutí žádosti o vyřízení nového cestovního pasu a jejich odstranění je nutné se obrátit (osobně, na dálku nebo přes zplnomocněného zástupce) na orgán uvedený v textu oznámení.“* Z tvrzení žalobkyně ve správním a posléze soudním řízení je však zřejmé, že žalobkyně jen tvrdí, že se jedná o smyšlený dluh aniž by svou situaci dlužníka v Ruské federaci jakkoli dále řešila. Takový postup žalobkyně se nezdá soudu v pořádku. Žalobkyně má možnost korespondenčně či osobně řešit nastalou situaci ohledně údajného dluhu. Pasivní postup žalobkyně dle soudu spíše nasvědčuje tomu, že žalobkyně si je vědoma svého dluhu vůči Ruské federaci a snaží se vyhnout splnění závazku vůči Ruské federaci tím, že požaduje, aby správní orgány v České republice jí vyšly vstříc a nepožadovaly po ní doložení platného ruského cestovního pasu. Tím se soud vrací k již výše zmíněnému, že žalobkyně nedoložila žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se skutečně jedná o smyšlený dluh. Soud si je pochopitelně vědom toho, že žalobkyně nemůže prokázat, že dluh neexistuje, nicméně mohla by vysvětlit a doložit okolnosti svého života v Rusku včetně případného placení příslušných odvodů, směřující k tomu, že se jedná o smyšlený dluh. K tomu ovšem nedošlo a žalovaný tudíž správně v napadeném rozhodnutí vycházel z existence dluhu žalobkyně vůči Ruské federaci.
40. Soud v předchozích dvou odstavcích popsané skutečnosti uvádí jen na okraj pro dokreslení situace, když jinak považuje za dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
41. Soud nesouhlasí se žalobní námitkou, že je nepodložený závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí o možnosti žalobkyně získat cestovní pas Ruské federace po úhradě dluhu. Dle soudu naopak žalovaný na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí řádně vysvětlil, z jakých důvodů dospěl k závěru o existenci dluhu žalobkyně vůči Ruské federaci a jakým způsobem lze cestovní pas získat. Názor žalovaného, že po úhradě dluhu by se žalobkyni otevřela cesta k získání cestovního pasu se soudu jeví jako logický a odpovídající podkladům ve správním spise. K argumentaci žalobkyně, že s ní posléze ambasáda přestala komunikovat ohledně dalšího termínu podání žádosti o cestovní pas, soud uvádí, že takový postup je v souladu s předchozím stanoviskem ambasády, že vydání cestovního pasu žalobkyni není možné z důvodu existence dluhu na odvodech. Žalobkyně opakovaně žádá na ambasádě o vydání pasu, aniž by se změnily skutkové okolnosti. Je tudíž celkem pochopitelné, že ambasáda již na opakované žádosti žalobkyně nereaguje.
42. K žalobní námitce, že se žalovaný nezabýval dostatečně možnostmi prominutí povinnosti předložit platný cestovní doklad a spojit obě řízení ke společnému projednání, soud uvádí, že touto problematikou se žalovaný zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysvětlil, že žalobkyní zmíněná judikatura připouští možnost upustit od požadavku na předložení platného cestovního dokladu, nicméně jedná se o případy, kdy žadatel objektivně nemůže cestovní doklad získat z důvodů zcela mimo svou vůli, a současně jsou splněny všechny ostatní zákonné podmínky pro udělení pobytu. Žalovaný neshledal u žalobkyně mimořádné okolnosti, pro které by mělo být upuštěno od zákonného požadavku na předložení cestovního dokladu. Žalovaný připomněl, že úhrada dluhu je závislá na vůli žalobkyně a nejedná se tedy o případ ve smyslu žalobkyní zmiňované judikatury. Soud s posouzením žalovaného souhlasí, když po úhradě dluhu lze předpokládat, že žalobkyni bude vydán cestovní pas Ruské federace.

43. Soud dodává, že si je ve smyslu výše zmíněné judikatury vědom smyslu předložení cestovního dokladu v řízení o povolení pobytu, kdy se jedná zejména o identifikaci dotčeného cizince, případně doložení vstupů a výstupů do České republiky, ev. Schengenského prostoru. Identifikace žalobkyně je nesporná, přičemž z tohoto pohledu by se jevilo možným upustit od požadavku na předložení cestovního dokladu. Tím by ovšem správní orgány umožnily vyhnout se žalobkyni placení dluhu na odvodech, neboť by již žalobkyně nepotřebovala žádnou součinnost od orgánů Ruské federace. Takový postup se za výše popsané situace (nepodložené tvrzení žalobkyně o smyšleném dluhu a navazující pasivní přístup žalobkyně k řešení dané situace) nejeví jako správný. Soud proto souhlasí s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nebyly splněny podmínky pro výjimečné upuštění od zákonné povinnosti předložit cestovní doklad dle judikatury Nejvyššího správního soudu.
44. K žalobní námitce ohledně spojení přezkoumávaného správního řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu s řízením o žádosti žalobkyně o vydání cestovního průkazu totožnosti soud uvádí, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobkyni přípis, ve kterém jí vysvětlil, proč ke spojení obou věcí nepřistoupil. Jeho závěry pak aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobkyně není držitelkou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, a proto ve smyslu § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemůže být vyhověno její žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti. Z uvedeného je zřejmé, že případné spojení obou řízení by na výsledek obou správních řízení nemělo žádný vliv. Dle soudu spolu obě věci sice souvisí a týkají se téže osoby (žalobkyně), nicméně stále se jedná o možnost správního orgánu spojit obě věci, nikoli povinnost. Nespojení obou věcí nemělo žádný vliv na práva žalobkyně.
45. K žalobní námitce, že se žalobkyně obává vycestovat z území České republiky do Ruské federace soud uvádí, že žalobkyně je občankou Ruské federace, s čímž jsou spojena určitá práva a povinnosti. Již výše soud vysvětlil, že stávající skutkový stav se jeví tak, že žalobkyně má dluh na odvodech vůči Ruské federaci. Pokud by se tedy žalobkyně vrátila do Ruska například z důvodu, aby tam získala nový cestovní pas, tak skutečně nelze vyloučit, že by jí mohlo být bráněno v souladu s ruskými právními předpisy opustit území Ruské federace do doby úhrady dluhu. Taková situace je však důsledkem chování žalobkyně, která neuhradila dluh vůči Ruské federaci, což však nemůže být argument k závěru, že žalobkyně se nemůže vrátit do Ruské federace. Z pohledu soudu má žalobkyně možnost řešit vydání nového cestovního pasu buď prostřednictvím ambasády či přímo v Rusku u příslušných úřadů. V obou případech však bude zřejmě nutné předem vyřešit otázku dluhu. Pokud se nepodaří věc vyřešit cestou ambasády, nezůstane žalobkyni než věc řešit v Rusku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

46. K žalobní námitce, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí, soud přisvědčuje žalobkyni v tom směru, že dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, i v případě zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu, je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Soud shledal, že žalovaný se přiměřeností rozhodnutí o zastavení řízení zabýval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně jen obecně namítala nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života s tím, že její manžel je občanem České republiky, přičemž *„neuvvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by vybočovaly z běžného obecného rámce a které by nepřiměřenost napadeného usnesení osvědčovaly, a to ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.“* Žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že *„v případě odvolatelky přiměřenost napadeného usnesení ve smyslu čl. 8 Úmluvy posuzována nebyla“*, čímž měl zjevně na mysli prvostupňové rozhodnutí, ve kterém se skutečně správní orgán prvního stupně otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval. Naproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí kromě výše uvedeného připomněl, že žalobkyně pobývá v České republice na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana České republiky s platností od 20. 5. 2021, přičemž zastavení řízení nemá vliv na její stávající pobytové oprávnění. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí se jeví soudu jako dostatečné s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně ve správním řízení (podání ze dne 1. 8. 2025) pouze uvedla, že má za manžela občana České republiky, a že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by bylo podstatným zásahem do rodinného a soukromého života. V podaném odvolání jen letmo zmínila, že *„cesty do Ruské federace se kvůli bezpečnosti neodvažuje“*. Žádná jiná konkrétní tvrzení ohledně zásahu do rodinného života neuvedla. Žalovaný správně upozornil v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně má v České republice povolen přechodný pobyt, na čemž se zastavením řízení nic nemění. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky jednoznačně plyne, že žalobkyně má povolen přechodný pobyt od 20. 5. 2021. Zastavení řízení o povolení k trvalému pobytu nic nemění na pobytovém statusu žalobkyně a tato není ohrožena tím, že by musela opustit území České republiky. Soud dále připomíná, že případné omezení žalobkyně v možnosti vycestování z Ruské federace do doby úhrady dluhu je legitimním nástrojem Ruské federace k zajištění úhrady závazků svých občanů. Soud ve shodě se žalovaným neshledává, že by rozhodnutí o zastavení řízení bylo v případě žalobkyně nepřiměřené.
47. Soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování listinami předloženými žalobkyní. Jednalo se o listiny, z nichž některé jsou součástí správního spisu, a dále listiny prokazující, že žalobkyně i po vydání napadeného rozhodnutí se neúspěšně snaží prostřednictvím ambasády získat ruský cestovní pas. Tyto skutečnosti není třeba prokazovat, neboť soud nepochybuje o tom, že se žalobkyni za stávající situace nedaří získat ruský cestovní pas prostřednictvím ambasády, k čemuž se již soud vyjádřil výše.
48. K žalobkyní předloženému sdělení zástupce ombudsmana ze dne 8. 1. 2026 soud uvádí, že v něm je zmiňována relevantní judikatura, kterou soud bral v úvahu. Zástupce ombudsmana dospěl k závěru, že bude na soudu, aby ve světle uvedené judikatury posoudil případ žalobkyně, což soud učinil.
49. Ze shora uvedených soud zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. února 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.